

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Bc. X. Y.**

zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 5. 6. 2024 číslo 707/2024

takto:

- I.** Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 5. 6. 2024 číslo 707/2024 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Zdeňka Honzíka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 5. 6. 2024 číslo 707/2024 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále „služební orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-166793-34/ČJ-2023-0000OP (správné označení: č. j. KRPA-166793-34/ČJ-2023-

0000ZU) ze dne 22. 1. 2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 9. 5. 2023 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období od 4. 5. 2020 od 31. 10. 2022. Předmětem žádosti jsou neproplacené přestávky na jídlo a odpočinek v důsledku nesprávně odečtených hodin dle § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „ZSP“), které měly být započítány do doby výkonu služby. Žalobce rovněž požadoval zaplacení zákonného úroku z prodlení od jednotlivých měsíců, v nichž mělo dojít k proplacení přestávek. Žalobce byl v rozhodnou dobu zařazen jako komisař na oddělení centrálního řízení dopravy (dále též „OCŘD“), odboru dopravní policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále též „KŘPA HMP“).

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí setrval na závěru uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí. Uvedl, že předmětem sporu je otázka, zda žalobci náleží plnění za přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 ZSP, která se započítává do doby služby, nebo se dle § 60 odst. 2 téhož zákona jedná o přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, která se do doby služby nezapočítává. Zdůraznil, že pro rozlišení obou režimů je podstatné zejména posouzení otázky, zda jde v projednávaném případě o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen (či naopak).
3. Žalovaný stejně jako příslušný služební funkcionář dospěl k závěru, že se jedná o službu sice nepřetržitou, ovšem přerušitelnou (povahou věci i způsobem organizačního zajištění). Tento závěr staví především na zjištěních o průběhu služby a jejím charakteru vycházejících ze spisu, která se opírají o záznamy zachycující organizaci činností, výpověď žalobce a vedoucího oddělení OCŘD a zprávu vedoucího odboru služby dopravní policie KŘPA HMP. Z nich zejména vyplývá, že pracoviště OCŘD KŘPA HMP je vždy obsazeno několika policisty, na prvním dispečinku slouží zpravidla 3 policisté, na druhém dispečinku slouží zpravidla 2 policisté. Všichni jsou proškoleni a cvičeni pro možnost plnohodnotné vzájemné zastupitelnosti. Příslušníci se mohou v případě čerpání přestávky zastupovat, v případě čerpání přestávky příslušníky na obou dispečincích obsluhuje jeden příslušník oba dispečinky. Přestávka na jídlo a odpočinek je jim v odpovídající délce a v předvídatelnou dobu, byť ne přesně určenou, poskytnuta; přestávku mohou vyčerpat v zákonné délce bez přerušování či nutnosti řešení mimořádné události, a přinejmenším je čerpání, které si sami organizují, umožněno.
4. Žalovaný v řízení rovněž vycházel ze svědecké výpovědi žalobce, svědecké výpovědi vedoucího oddělení OCŘD, zprávy vedoucího odboru služby dopravní policie KŘPA HMP, z plánů služeb, průřezových výpisů z knihy služeb a interních předpisů policie. Na základě provedeného dokazování uzavřel, že se v daném případě jedná pojmově o práci, kterou přerušit lze. Žalobci bylo materiálně čerpání přestávek umožněno. Služba vykonávaná žalobcem je přerušitelná, přičemž byla doložena i možnost způsobu střídání a zastupitelnosti, a to jak zajištěnými dokumenty, svědecky, na základě ukázek organizace služby (elektronický deník, kniha služeb, plány služeb). Z plánů služeb je zřejmé, že výkon služby byl v předmětném období žalobci plánován v nepřetržitém, ale přerušitelném režimu, s nerovnoměrným rozvržením doby služby. S odkazem na § 60 odst. 1, 2 a 3 ZSP zdůraznil, že při posuzování, zda žalobce mohl čerpat přestávku ve výkonu služby ve smyslu § 60 odst. 1 ZSP, či mu byla poskytována pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 téhož zákona, vycházel z konkrétního charakteru výkonu služby žalobce a z jejího předmětu a náplně výkonu služby, nikoliv z toho, že služba na pracovišti žalobce je provozována v

nepřetržitým režimu služby. Výkon služby žalobce na OCŘD na území hlavního města Prahy je nepřetržitý, nicméně není nepřerušitelný, a tudíž mohla být naplánována řádná přestávka ve výkonu služby ve smyslu § 60 odst. 1 ZSP.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně označil prvostupňové rozhodnutí - namísto č. j. KRPA-166793-34/ČJ-2023-0000ZU uvedl č. j. KRPA-166793-34/ČJ-2023-0000OP.
6. Žalobce tvrdí, že se fakticky mělo jednat o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek v režimu § 60 odst. 3 ZSP, nikoliv o přestávku na jídlo a odpočinek v režimu § 60 odst. 1 téhož zákona. Žalobci nebylo dovoleno opustit stanoviště bez vystřídání, z čehož dovozuje nepřerušitelnost výkonu služby. Ve správním řízení bylo prokázáno, že § 60 odst. 1 ZSP není dodržován a ani fakticky bez většího počtu příslušníků jej dodržovat nelze. Žalobci jsou i tak z pracovní doby odečítány přestávky na jídlo a odpočinek, i když by se mělo postupovat dle § 60 odst. 3 ZSP, neboť služba na předmětném pracovišti je nepřerušitelná, jelikož je vykonávána 24 hodin/365 dnů v roce. Služební postavení nedovolovalo žalobci opustit stanoviště bez vystřídání; byl mu poskytnut toliko čas nezbytný ke konzumaci stravy, a to buď přímo na centrálním dispečinku nebo v přilehlé místnosti. Ani okrajově nebyla služba přerušena za účelem ničím nerušené přestávky na jídlo a odpočinek tak, aby se žalobce po celou dobu přestávky na jídlo a odpočinek nemusel zabývat problematikou jeho služebního zařazení, na nějž byl velen denním rozkazem po dobu 24,5 hodin (od 6:45 hodin jednoho dne do 7:15 hodin druhého dne). Žalobce zdůraznil, že za výkon služby po dobu 24,5 hodin mu bylo odečteno z pracovní doby 1 hodina a 15 minut, přičemž jeho přímý nadřízený nedokázal uvedené zdůvodnit. V této souvislosti poukázal na zásadní problémy a pochybení v oblasti čerpání přestávek na jídlo a odpočinek.
7. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s tvrzením žalobceva přímého nadřízeného nijak nevypořádal. Z podané výpovědi lze jednoznačně dovodit, že nikdy o čerpání přestávek neměl přehled, nebyly nikam zaznamenávány, což se změnilo až po podání žádosti žalobce. K čerpání přestávky mají příslušníci určenou kuchyňku, kde mohou přestávku trávit. Do té doby probíhalo stravování zásadně v kuchyňce (po nejnutnější dobu) nebo na stanovišti. Žalobce tak nemohl v průběhu takové přestávky opustit objekt. Pokud přestávku na jídlo a odpočinek nečerpал a byl stále ve službě, neměl žádnou volbu se zákroku při mimořádné události neúčastnit, a i při konzumaci stravy tak stále vykonával službu.
8. Žalobce dále poukázal na listinné důkazy obsažené ve správním spise a zdůraznil, že na středisku, kde vykonával službu, musí být reagováno na každou mimořádnou situaci, neboť může přerůst do velkého rozsahu, a není tak možné ponechat komplex bez dozoru a fakticky stanoviště opustit, dokud konající příslušník nebude vystřídán.
9. Žalobce se důrazně ohradil proti tvrzením svého přímého nadřízeného, který pro čerpání přestávky nevytvořil žádné podmínky a fakticky neurčil nikoho, kdo a na jakém stanovišti bude službu vykonávat po dobu čerpání přestávek na jídlo a odpočinek, stejně tak k tomu nevydal pokyny, kdy a kdo má přestávku čerpat. Přestávky na jídlo a odpočinek nikdy plánovány nebyly. Pokud přestávky na jídlo a odpočinek nebyly nařízeny ani plánovány a nebylo zajištěno pro takový okamžik střídání stanoviště, přestávky nemohly být čerpány. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ad 13/2011 ze dne 14. 5. 2015. Naproti tomu se vymezil k tomu, jak žalovaný aplikoval

na nyní projednávanou věc závěry obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11 2022, sp. zn. 7 As 187/2022 a ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti a je přezkoumatelné.
11. Zdůraznil, že má za dostatečně prokázané, že výkon služby na oddělení žalobce je přerušitelný; byla doložena i možnost a způsob střídání a zastupitelnosti, a to jak zajištěnými dokumenty, svědecky, tak i na základě ukázek organizace služby. Z plánů služeb je zřejmé, že výkon služby byl v předmětném období plánován v nepřetržitém, ale přerušitelném režimu, s nerovnoměrným rozvržením doby služby. Na základě spisového materiálu byla dostatečně prokázaná zastupitelnost jednotlivých příslušníků na pracovišti. K uvedenému zopakoval, že policisté na daném oddělení jsou proškoleni a cvičeni pro možnost plnohodnotné vzájemné zastupitelnosti.
12. Ve věci plánování výkonu služby jsou služebním funkcionářem vytvořeny a garantovány zákonné podmínky pro institut přestávky ve službě na jídlo a odpočinek v plánu služeb, kdy policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který si daný policista zvolí. Policisté jsou s plánem služeb pravidelně seznamováni, což potvrzují každý měsíc v podpisové knize ETŘ. Žalobce se všemi jemu předloženými podklady vždy souhlasil, a to bez jakýchkoliv námitek či připomínek. Ze spisu vyplývá, že na pracovištích je personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existují organizační, technologická zabezpečení čerpání přestávek a absentují omezení, která by objektivně znemožňovala čerpat celou přestávku v zákonné délce a umožňuje ji čerpat podle vlastního uvážení. Z faktické možnosti čerpání přestávek lze jednoznačně učinit závěr, že se na daném pracovišti jedná o výkon služby, jejíž výkon může být policistou přerušen podle § 60 odst. 1 ZSP. Jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26 (dále jen „rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2022-26“), tento fakt čerpání přestávek nevyžaduje přezkum (ne)čerpaní každé jednotlivé přestávky, často roky nazpět. Již z jazykového znění je zřejmé, že pro uplatnění tohoto ustanovení není rozhodné, zda výkon služby byl nebo nebyl v každém případě přerušen, ale to, zda je přerušení obecně možné. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44 s tím, že smyslem institutu přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 ZSP je to, že jde o „*zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí*“. Naopak režim podle § 60 odst. 3 představuje dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2022-31 výjimku, která může být aplikována jen při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených. K uvedenému dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, publ. pod č. 3925/2019 Sb. NSS. Smyslem uvedených režimů je tedy umožnit příslušníkům přestávku na jídlo a odpočinek čerpat v uvedeném standardu a požadované délce. Důraz na skutečné čerpání namísto faktické (strukturální) možnosti přestávky čerpat by nicméně mohl vést k tomu, že příslušníci bezpečnostních sborů přestávky čerpat fakticky nebudou – ačkoli tak činit mohou – s cílem dovolávat se jejich započítání do doby služby. Podřazení takové situace bez dalšího pod režim podle § 60 odst. 3 ZSP by bylo v rozporu nejen s jeho výjimečnou povahou, ale i s výše uvedeným smyslem a účelem, kterým je poskytnutí přestávky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. K argumentům ohledně důkazů a neexistence záznamů a evidence o čerpání přestávky žalovaný uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2022-26 vyplývá, kdy správní soudy odkazují na fakticitu samotného (ne)čerpání přestávek, kdy ji nelze chápat jako nezbytnost dokazovat (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky za určité období. Fakticita čerpání každé jednotlivé přestávky však v těchto případech není sama o sobě určující pro závěr, zda výkon dané služby spadá do režimu podle § 60 odst. 3 ZSP. Tím jsou objektivní důvody. Žalovaný zopakoval, že ze spisu je zřejmé, že policisté sloužící na uvedených pracovištích nikdy u vedoucího pracovníka neřešili a ani si nestěžovali na to, že by si nemohli vybrat přestávku z jakéhokoliv důvodu. Detailní vedení nějakého dokumentu o čerpání přestávky není účelné a není obvyklé ani v jiných sektorech či oborech činnosti. Zaměstnavatel nemá ambici důsledně kontrolovat využití času na přestávku; takový přístup by byl vnímán jako příkoří a jako zbytečné byrokratické zatěžování. Kontroly v této oblasti se zpravidla týkají nedisciplinovaných pracovníků nebo jsou prováděny na pracovištích s nízkou mírou respektu k zaměstnancům a důvěry v ně. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2023, č. j. 29 Ad 14/2021-102 (bod 61).
14. Žalovaný uzavřel, že výkon služby žalobce byl plánován podle zákonných předpisů s tím, že pro posouzení, zda se jedná o přestávku ve službě na jídlo a odpočinek nebo přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, je zásadním hlediskem skutečnost, zda si policista mohl udělat přestávku na jídlo, či zda ho samotný provoz, který zajišťuje, nutil k neustálému výkonu práce, či k přípravě být ihned kdykoliv schopen práci vykonávat. Tedy zda charakter vykonávané služby umožňuje policistovi práci – výkon služby – přerušit a přestávku čerpat. Je zcela evidentní, že je rozdíl mezi službou, která nemůže být přerušena přestávkou a službou vykonávanou sice v nepřetržitém provozu, ale kterou lze přerušit. Je tedy rozdíl mezi službou, která nemůže být přerušena, i když se nemusí jednat o nepřetržitý provoz, a službou vykonávanou sice v nepřetržitém provozu, který však umožňuje výkon služby přerušit. Spisový materiál dokládá, že bylo zajištěno plnohodnotné vystřídaní policisty během přestávky ve službě, přičemž se jednalo o předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
16. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
17. Podle § 60 odst. 1 ZSP, *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
- a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,*
- b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.*
18. Podle § 60 odst. 2 ZSP o služebním poměru, *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*

19. Podle § 60 odst. 3 ZSP, *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*
20. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Soud ve vztahu k vzneseným žalobním námitkám předně podotýká, že v obdobných věcech (příslušníků oddělení dopravních nehod) služebního poměru již dříve rozhodoval a žalobcům bylo vyhověno (viz například rozsudky Městského soudu č. j. 17 Ad 6/2022-112 ze dne 23. 1. 2023, č. j. 11 Ad 11/2024-49 ze dne 4. 12. 2024, č. j. 8 Ad 15/2024-61 ze dne 22. 1. 2025 a rozsudek č. j. 17 Ad 2/2023-88 ze dne 1. 9. 2023, který byl taktéž potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 252/2023-77 ze dne 23. 1. 2024). Soud si je vědom toho, že se v dané věci jedná o příslušníka oddělení centrálního řízení dopravy (OCRĐD), nicméně jádro sporu je v nyní projednávaném případě totožné. Soud proto neměl důvod se od již vyřčené argumentace odchýlit, a proto setrval na svých závěrech uvedených ve výše zmíněných rozsudcích.
22. Žalobce v žalobě předně namítal, že výkon jeho služby byl nepřetržitý a nepřerušitelný a že nemohl řádně čerpat přestávky ve službě dle § 60 odst. 1 ZSP a domáhal se toho, aby tyto přestávky byly započítány do pracovní doby (§ 60 odst. 2 ZSP *a contrario*) a byly posuzovány jako přiměřená doba na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 ZSP. Soud se tedy zabýval otázkou, zda šlo v případě žalobce o konání služby, která byla nepřetržitá a nepřerušitelná, respektive zda mohl žalobce přestávky ve službě řádně čerpat.
23. Skutečnost, že výkon služby na předmětném pracovišti OCRĐD, odboru dopravní KŘPA HMP je nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda je výkon služby pro žalobce nepřerušitelný. Tedy, zda žalobce vykonával službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 ZSP, jak namítá, pročez by mu měla být zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek a i tato přiměřená doba by mu měla být proplácena a započítána do doby služby, anebo zda mohl během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 ZSP, jak tvrdí žalovaný. V takovém případě se přestávky do doby služby nezapočítávají.
24. Smyslem institutu přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 ZSP je to, že jde o „*zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44). Vyhodnocení, zda je režim výkonu služby přerušitelný (a spadá pod § 60 odst. 1 citovaného zákona), závisí v první řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti, tedy na tom, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Z obou citovaných rozsudků zároveň plyne, že nepřetržitost služby nicméně neznamená, že se jedná i o službu, kterou nelze ve smyslu § 60 odst. 3 ZSP přerušit. Důvodem, pro který nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, je obsah (náplň) služby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78), ale i pracovní prostředí či vytíženost příslušníků [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65 (dále jen „rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 89/2021-65“)]. Pokud jde tedy o službu vykonávanou nepřetržitě, je nutné zkoumat, zda je technicky, resp. technologicky zajištěna možnost přerušit výkon služby a provést zastoupení jiným příslušníkem a zda je zástup za příslušníka, který přestávku čerpá, předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečen (srov. již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44) a personálně zajištěn, tj. zda existuje dostatek personálních kapacit ke střídání příslušníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 160/2018-42).

25. Klíčové je tedy zjištění, zda je umožněno přestávku čerpat v požadované délce a bez toho, aby se příslušník musel věnovat služebním úkolům. O nepřerušitelnou službu se tak jedná rovněž v případech, kdy příslušníci bezpečnostních sborů jsou z různých důvodů, jako je např. nutnost plnění určitých služebních úkolů či pohotovost, fakticky omezeni v trávení celé doby přestávky podle vlastního uvážení. Nepředvídatelnost možných přerušení přestávky je totiž může stavět do stavu trvalé ostražitosti, jak Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku č. j. 9 As 89/2021-65. Podstatná pro určení, zda je výkon služby přerušitelný, či nikoli, je faktická možnost čerpání přestávky bez omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, určitý diskomfort při čerpání přestávky (např. praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku) podle uvedeného rozsudku nebrání tomu, aby čas poskytnutý jako přestávka splňoval požadavky podle § 60 odst. 1 ZSP. *„Aby tedy bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si, a to s výjimkou případné aktivace jejich zákonné zakročovací povinnosti“* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2024, č. j. 8 As 181/2022-73, dále označovaný jen jako „rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 181/2022-73“].
26. Pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby je tedy rozhodující skutečná, personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek bez omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost). Řečeno jinak, smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zákonem garantovaná (nároková) doba, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je proto nutno posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 ZSP musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ naplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelné a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 181/2022-73 však *„toto vnímání fakticity čerpání přestávek nicméně nevyžaduje přezkum (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky, často roky nazpět. Tento závěr rovněž plyne z podstaty rozlišení obou režimů a znění § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Uvedené ustanovení výslovně uvádí, že přiměřená doba na jídlo a odpočinek, jež se započítává do výkonu služby, náleží u služby, jejíž výkon nemůže být přerušen“* (...). Již z jazykového znění je tak zřejmé, že pro uplatnění tohoto ustanovení není rozhodné, zda výkon služby byl či nebyl v každém jednotlivém případě přerušen, ale to, zda je přerušení obecně možné“.
28. Režim podle § 60 odst. 3 ZSP představuje výjimku, která může být aplikována jen při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, publ. pod č. 3925/2019 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

NSS). Podstatou je tedy umožnit příslušníkům přestávku na jídlo a odpočinek čerpat v uvedeném standardu a požadované délce. Pouze pokud to nejde, má být podle § 60 odst. 3 ZSP poskytnuta alespoň přiměřená doba na jídlo a odpočinek. Ta se započítává do doby služby právě z důvodu, že není zajištěna v požadované délce a standardu.

29. V rozsudku č. j. 8 As 181/2022-73 Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„důraz na skutečné čerpání namísto faktické (strukturální) možnosti přestávky čerpat by nicméně mohl vést k tomu, že příslušníci bezpečnostních sborů přestávky čerpat fakticky nebudou – ačkoli tak činit mohou – s cílem dovolávat se jejich započítání do doby služby. Podřazení takové situace bez dalšího pod režim podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by bylo v rozporu nejen s jeho výjimečnou povahou, ale i s výše uvedeným smyslem a účelem, kterým je poskytnutí přestávky“*. Své závěry pak shrnul takto: *„Pokud je čerpání přestávek fakticky možné, tj. zastupitelnost příslušníků je skutečně personálně zajištěná a prokazatelně existuje organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek, není samotné (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky rozhodující. Skutečné nečerpání jednotlivých konkrétních přestávek nicméně může být faktorem, který poukazuje na případnou nemožnost čerpat přestávky z objektivních důvodů, např. s ohledem na omezení jako je pohotovost, nebo nedostatek technického, organizačního či personálního zabezpečení čerpání přestávek. Důvody pro nečerpání jednotlivých přestávek však mohou být i jiné. Proto i v případech, kdy je v obecné rovině možnost čerpání přestávek zajištěna, v některých jednotlivých případech k jejich čerpání nemusí dojít (...), je zcela zásadním, zdali k řádnému čerpání jednotlivých přestávek docházelo, anebo nikoliv, není určující. Naopak, pokud krajský soud založil své právní posouzení na tom, zda bylo na předmětném pracovišti umožněno jednotlivé přestávky fakticky čerpat, a to s ohledem na organizační, technické a personální zajištění zastupování a případná omezení v čerpání přestávek, vyšel ze správných hmotněprávních východisek, jež odpovídají relevantní judikatuře správních soudů.“*
30. Jinými slovy, při přezkumu rozhodnutí ve věcech služebního poměru soudy hodnotí, zda v konkrétním případě existuje faktická možnost čerpat přestávku. Pozornost soudů se upíná na přijetí či zavedení organizačních, technických a personálních opatření a pravidel, která v souhrnu účinně a prokazatelně zajišťují příslušníkům možnost čerpat přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení. Soudy rovněž posuzují, zda tu nejsou omezení, která objektivně brání řádnému čerpání přestávky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 187/2022-26, body 28 až 38). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pod službu podle § 60 odst. 3 ZSP, jejíž výkon nemůže být přerušen, je třeba podřadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Také v případě, že je výkon služby formálně přerušitelný a zastupitelnost je ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňují, je nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky mají povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 89/2021-65 a ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64).
31. S právě citovanými závěry se soud ztotožňuje a považuje je za příléhavé i pro nyní řešenou věc.
32. Nejprve se soud zaměřil na posouzení, zda služba žalobce (příslušníka OCŘD) umožňuje, aby byla přerušena přestávkou, a zda výkon služby na OCŘD umožňuje krátkodobé střídání příslušníků na pracovišti. Stejně jako to učinil např. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne

27. 1. 2022, č. j. 57 Ad 3/2021-117, i nyní soud vycházel z premisy, že nepřerušitelnost výkonu služby dle § 60 odst. 3 ZSP je dána zejména tam, kde personální zabezpečení a organizační opatření vylučují, aby byl vystřídán příslušník konající nepřetržitou a nepřerušitelnou službu. Přitom není rozhodné, zda je teoreticky výkon služby přerušitelný tím, že ve služebních předpisech je zastupitelnost předpokládána – relevantní naproti tomu je, zda služební povinnosti a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávky umožňují, jinými slovy, zda je organizačně dostatečně zajištěn zástup příslušníka v průběhu čerpání přestávky v nepřerušitelné službě. Za poskytnutí přestávky nelze považovat situaci, kdy musí příslušník zůstat na svém pracovišti nebo v jeho bezprostřední blízkosti a být připraven v případě potřeby se na své pracoviště okamžitě vrátit. Za přestávku lze považovat jen takovou dobu, kdy příslušník nemusí vykonávat služební úkoly, ani se nemusí zdržovat na pracovišti – bezvýznamné naproti tomu je, jak jsou příslušníci v době přestávky vystrojeni a vyzbrojeni.

33. Ze smyslu a účelu ZSP a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž z výše zmíněné judikatury vyplývá, že pravidlem by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 ZSP a postup dle § 60 odst. 3 téhož zákona by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je třeba zjistit, zda bylo příslušníkům umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 ZSP fakticky čerpat, tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti příslušníka. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na pracovišti OCŘD organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých příslušníků po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Je tedy třeba zkoumat, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně. Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je však možné (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů; určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).
34. Soud proto podle výše uvedených kritérií posuzoval, zda byl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. zda takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje závěr, že žalobci byla přestávka na jídlo a oddech v rozhodném období umožněna. Soud při tomto posouzení vycházel z obsahu správního spisu.
35. V rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin (resp. 24,5 hodiny). Během nich měl žalobce OCŘD naplánovány přestávky. Výkon služby je obdobný jako na operačním středisku s tím, že operátoři dopravy na OCŘD mimo jiné ovládají řídicí systémy tunelových staveb a světelných signalizací. Ve správním spise jsou mimo jiné založeny výpovědi žalobce a žalobcova přímého nadřízeného, z nichž vyplývá shoda v tom, že žalovaným nebylo konkrétně a jasně stanoveno, jakým způsobem se příslušníci OCŘD mají zastupovat během čerpání přestávky některého z nich. Z jejich výpovědí a také z obsahu správního spisu je zřejmé, že příslušníci na předmětném oddělení měli formálně stanoven čas pro čerpání přestávky stejný, z čehož logicky vyplývá

nemožnost takového čerpání, když v takový moment by nebyl nikdo, kdo by byl přítomen na centrálním dispečinku, resp. kdo by střežil provoz v tunelových komplexech. Za takové situace by nebyl nikdo na pracovišti přítomen, z čehož lze jednoznačně dovodit, že takový postup není zjevně v souladu s povahou agendy, kterou se oddělení centrálního řízení dopravy zabývá. Nelze ani odhlédnout od toho, že při běžné situaci byli policisté veleni do 24hodinových směn, přičemž na pracovišti musel vždy zůstat minimálně jeden z policistů. Nemohlo tedy dojít k situaci, která však vyplývá z obsahu spisu, že celá směna čerpala přestávky ve stejný čas. Z výpovědi přímého nadřízeného žalobce plyne, že předmětná pracoviště nelze obsadit méně než dvěma (v případě prvního pracoviště), resp. třemi policisty (v případě druhého pracoviště). Z obsahu spisu rovněž plyne, že teprve koncem 2023 byl na předmětných pracovištích zaveden individuální systém plánování přestávek, a tudíž od tohoto časového úseku již nemohlo dojít k situaci, kdy celá směna měla přestávky naplánované ve stejnou dobu. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezduvodnil to, proč byly přestávky (1 hodina a 15 minut) naplánovány v rozporu s § 60 odst. 1 ZSP. Byť žalovaný není povinen reagovat ve svém napadeném rozhodnutí na dílčí odvolací námitky žalobce, bylo třeba, aby svou argumentací vyvrátil polemiky žalobce. Závěry žalovaného však nejsou v souladu se zjištěnými vyplývajícími ze správního spisu a stojí na samé hranici přezkoumatelnosti.

36. Z výše uvedeného soud dovozuje závěr, že pokud nebylo organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků oddělení centrálního řízení dopravy, jehož výkon je nepřetržitý (pracovní náplní bylo mimo jiné sledování stavu dopravních systémů a zařízení a předávání informací o jejich poruchách servisním organizacím, dozor nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích hl. města Prahy prostřednictvím technických prostředků, zejména systému televizního dohledu, v součinnosti s operačním střediskem KŘPA HMP a dalšími složkami IZS přímá účast na řešení mimořádných událostí v dopravě na komunikacích Prahy, D0, D1 či přímé řízení dopravy na komunikacích hl. m. Prahy prostřednictvím telematických systémů), jednalo se o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen, jak předpokládá ustanovení § 60 odst. 3 ZSP. Žalobci tak nemohly být plánovány přestávky na jídlo a odpočinek, které se dle § 60 odst. 2 ZSP nezapočítávají do doby služby, nýbrž mu měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, která se do doby výkonu služby započítává. Soud se tedy zabýval otázkou, zda bylo organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků, resp. jejich vzájemná zastupitelnost na dvou různých pracovištích.
37. Ve správním spise je založen pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15 ze dne 28. 2. 2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba. Tento pokyn obsahuje rozvržení doby služby a zásady uplatňování pružné doby služby, rozvržení pracovní doby a zásady uplatnění pružné pracovní doby, nicméně neupravuje konkrétní dobu čerpání přestávek ani postup vzájemného zastupování policistů v době, kdy přestávku čerpají.
38. Správní spis dále obsahuje výpis z metodického doporučení vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 2. 1. 2018, které upravuje zásady rozvrhování doby služby a které stanoví, že „Rozvržení doby služby vychází výlučně z potřeb výkonu služby a je předpokladem pro efektivní využití sil a prostředků pro splnění úkolů bezpečnostního sboru.“ Upraveny zde jsou také způsoby rozvržení doby služby a zmíněny jsou také přestávky ve službě na jídlo a odpočinek. K těm čl. 13 metodického doporučení uvádí, že příslušník má podle § 60 ZSP ve službě nárok na přestávku na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5

hodinách nepřetržitého výkonu služby, přičemž vedoucí příslušník může na žádost příslušníka stanovit, že přestávka ve službě může být čerpána i po kratší nebo delší době nepřetržitého výkonu služby. Ve druhém odstavci pak čl. 13 upravuje mimo jiné, že: „*Délka přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zpravidla určována dobou potřebnou na stravování v konkrétních podmínkách. Jestliže je závodní stravování zajištěno v objektu, v němž je konána služba, je 30minutová přestávka zpravidla dostačující. Není-li stravovací zařízení v budově a je třeba cestou k němu překonat delší vzdálenost, nařídí vedoucí příslušník delší přestávku.*“ V odst. 3 je pak uvedeno, že „*Přestávku ve službě, její délku a dobu jejího čerpání určí vedoucí příslušník. Neumožňují-li podmínky služby stanovení přesné doby čerpání přestávky, čerpá ji příslušník na základě rozhodnutí nadřízeného podle vlastního uvážení tehdy, kdy to okolnosti služby umožní.*“ Následující odstavec pak popisuje situaci, kdy je z charakteru služby zřejmé, že její výkon nemůže být přerušen. Pak musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek, přičemž vedoucí příslušník tuto skutečnost zohlední již při rozvrhování doby služby a přestávky na jídlo a odpočinek vůbec nestanoví. Podle čl. 13 odst. 5 zmíněného doporučení „*Byla-li doba služby předem rozvržena tak, že byl dán předpoklad čerpání přestávek a k čerpání přestávek nedošlo, protože nebylo možno výkon služby přerušit, jedná se o práci přesčas.*“

39. Z výše citovaných vnitřních předpisů Policie ČR je zřejmé, že žádný z nich neupravuje konkrétní systém zastupování příslušníků v době, kdy čerpají přestávku ve službě. Žalovaný jiný dokument nepředložil, ani sám nevysvětlil, jak měl systém zastupování příslušníků prakticky fungovat. Byť jsou ve správním spise založeny další pokyny a metodická doporučení (pokyn policejního prezidenta č. 241 ze dne 14. 11. 2014, o časovém rozvržení; pokyn policejního prezidenta č. 180 ze dne 28. 11. 2012, o plnění základních úkolů služby pořádkové policie; pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 40 ze dne 16. 5. 2022, kterým se mění pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15/2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba a metodické doporučení č. 4 vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 20. 12. 2021, který upravuje zásady rozvrhování doby služby), nevyplývá z nich, že by bylo zastupování příslušníků během čerpání přestávky ve službě konkrétně upraveno. Soud tedy uzavírá, že ze správního spisu nelze seznat, že by bylo zastupování příslušníků během čerpání přestávky ve službě konkrétně upraveno. Ve správním spise rovněž absentují další důkazy, na základě nichž by bylo možné dospět k závěru, že zastupování příslušníků během čerpání přestávky probíhalo napříč dvěma pracovišti.
40. Soud nepochybně, že pokud jde o výkon služby na oddělení centrálního řízení dopravy, lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby dojít k závěru, že se jedná o službu, kterou lze přerušit, neboť jejímu přerušení zjevně nebrání provozní či technologické hledisko. Pokud však není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídaní příslušníka vykonávajícího službu či jeho zastupitelnost, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit, zvláště pak pokud ve správním spise zcela absentují jakékoli údaje stran toho, jak byli příslušníci oddělení centrálního řízení dopravy ve službě vystřídáni, resp. zastupováni, jestliže nebylo konkrétně a jasně stanoveno, jakým způsobem se příslušníci OCŘD mají zastupovat během čerpání přestávky některého z nich.
41. S ohledem na výše popsané je zřejmé, že žalobce v posuzovaném období vykonával službu na oddělení centrálního řízení dopravy, přičemž výkon služby měl být zabezpečen nepřetržitě. Soud má za to, že žalovaný neučinil žádné organizační opatření, kterým by předem vyřešil vystřídání žalobce konkrétním příslušníkem (otázka zastupitelnosti) v

případě, kdy by provádění neodkladných úkonů zcela nebo z části zasáhlo do čerpání nařízené přestávky. Ze správního spisu nevyplývá, že by bylo zastupování příslušníků OCŘD během čerpání přestávky ve službě konkrétně upraveno. Nadto všichni příslušníci daného oddělení čerpali přestávky (formálně) ve stejnou dobu.

42. Soud tedy shrnuje, že není-li splněn judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předvídatelné a předem konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou.
43. Argumentaci žalovaného, že ze spisu vyplývá, že na pracovištích je personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existují organizační a technologická zabezpečení čerpání přestávek a absentují omezení, která by objektivně znemožňovala čerpat celou přestávku v zákonné délce a umožňuje ji čerpat podle vlastního uvážení, soud považuje za nepodloženou. Žalovaný ani sám netvrdil, že by podmínky využití tohoto postupu byly jakkoliv předem dojednány a organizačně zajištěny. Z obsahu správního spisu plyne, že organizační opatření nastavená služebními orgány těmito přísným standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostála. O nutné zastupitelnosti mimo jiné svědčí překryvy cca o 20 minut přes 24hodinovou směnu, kdy si policisté předávají směnu. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné.
44. Pokud jde o namítané nesprávně uvedené číslo jednací prvostupňového rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že namítaný nedostatek výroku napadeného rozhodnutí bylo možné překlenout interpretací. Z napadeného rozhodnutí je bez pochyb zřejmé, o jakém odvolání a v jaké věci žalovaný rozhodoval. Jednalo se toliko o formální chybu nevyvolávající jakékoliv pochybnosti o tom, jaké rozhodnutí žalovaný přezkoumával, neboť v napadeném rozhodnutí správně identifikoval správní orgán, který rozhodnutí vydal, datum rozhodnutí, účastníka řízení a žádost, o které rozhodoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23, bod 14).

VI. Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil. Žalovaný proto znovu posoudí žádost žalobce o uhrazení služebního příjmu za dobu přestávek ve službě, přičemž zohlední, že nebylo prokázáno, že by organizačním opatřením bylo zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během jeho přestávky ve službě. Současně žalovaný objasní, proč byla žalobci odečítána přestávka v časové dotaci 1 hodina a 15 minut za 24hodinovou (resp. 24,5hodinovou) službu.
46. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
47. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náleží náhrada nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v odměně advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to ve výši 3 100 Kč za každý z těchto úkonů. Žalobci náleží rovněž náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Soud pro úplnost dodává, že náklady právního zastoupení žalobce nejsou tvořeny částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), neboť právní zástupce žalobce nereagoval na výzvu k zaslání dokladu o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu